

DYREKTYWA RADY

z dnia 18 czerwca 1991 r.

w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni

(91/477/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 8a Traktatu stanowi, że rynek wewnętrzny musi być ustanowiony najpóźniej do dnia 31 grudnia 1992 r.; rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewnia się swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału zgodnie z postanowieniami Traktatu;

Rada Europejska, na spotkaniu w Fontainebleau w dniach 25 i 26 czerwca 1984 r. wyraźnie wyznaczyła jako cel zniesienie wszelkich formalności policyjnych i celnych na wewnątrzspółnotowych granicach;

całkowite zniesienie kontroli i formalności na wewnątrzspółnotowych granicach pociąga za sobą wypełnienie niektórych podstawowych warunków; w Białej Księdze „Realizacja rynku wewnętrznego” Komisja stwierdziła, że zniesienie kontroli bezpieczeństwa przedmiotów transportowanych oraz osób pociąga za sobą, między innymi, harmonizację ustawodawstwa dotyczącego broni;

zniesienie kontroli posiadania broni na wewnątrzspółnotowych granicach wymaga przyjęcia skutecznych zasad umożliwiających przeprowadzanie kontroli nabywania i posiadania broni palnej w Państwach Członkowskich oraz jej przewożenia do innego Państwa Członkowskiego; systematyczne kontrole na wewnątrzspółnotowych granicach muszą zatem zostać zniesione;

wzajemne zaufanie między Państwami Członkowskimi w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa osób, które powstanie przez te zasady, będzie tym większe, jeśli zostaną one podparte

¹ Dz.U. nr C 235 z 1.09.1987, str. 8 oraz Dz.U. nr C 299 z 28.11.1989, str.6.

² Dz.U. nr C 231 z 17.09.1990, str.69 oraz Dz.U. nr C 158 z 17.06.1991, str. 89.

³ Dz.U. nr C 35 z 8.02.1988, str. 5.

zharmonizowanym częściowo ustawodawstwem; przydatne byłoby zatem ustalenie kategorii broni palnej, której nabywanie i posiadanie przez osoby prywatne byłoby zakazane, bądź podlegałoby obowiązkowi uzyskania pozwolenia lub złożenia oświadczenia;

przemieszczanie się z jednego Państwa Członkowskiego do innego wraz z posiadaną bronią powinno być co do zasady zabronione; odstępstwo od tej zasady jest możliwe tylko wtedy, gdy zostanie ustalona procedura umożliwiająca zgłaszanie Państwom Członkowskim, że na ich terytorium zostanie wwieziona broń palna;

jednakże, należy uchwalić bardziej elastyczne zasady w odniesieniu do myślistwa i strzelectwa sportowego, aby uniknąć utrudniania swobodnego przepływu osób w stopniu większym niż konieczny;

niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo Państw Członkowskich do podejmowania środków zapobiegających nielegalnemu handlowi bronią,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Zakres

Artykuł 1

1. Do celów niniejszej dyrektywy „broń” oraz „broń palna” posiadają znaczenia przypisane im w załączniku I. Broń palna jest sklasyfikowana i zdefiniowana w sekcji II tego załącznika.

2. Do celów niniejszej dyrektywy „sprzedawca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, której zawód lub działalność gospodarcza polega w całości lub w części na produkcji, handlu, wymianie, wypożyczaniu, naprawie lub przeróbce broni palnej.

3. Do celów stosowania niniejszej dyrektywy osobą uważa się za mającą miejsce zamieszkania kraju wskazanego w adresie znajdującym się w dokumencie poświadczającym miejsce zamieszkania, takim jak paszport lub dowód tożsamości, które przedstawia się władzom Państwa Członkowskiego lub sprzedawcy podczas kontroli posiadania lub przy nabywaniu broni.

4. „Europejska karta broni palnej” jest dokumentem wydawanym przez władze Państwa Członkowskiego na wniosek osoby wchodzącej w posiadanie i użytkowanie broni palnej zgodnie z prawem. Jest ona ważna maksymalnie przez okres pięciu lat. Okres ważności może być przedłużony. W przypadku broni palnej zaklasyfikowanej do kategorii D maksymalny okres ważności dokumentu wynosi dziesięć lat. Zawiera on informacje wymienione w załączniku II. „europejska karta broni palnej” jest dokumentem niezbywalnym, na którym jest wskazana broń palna posiadana i użytkowana przez posiadacza karty. Karta ta musi zawsze znajdować się w posiadaniu osoby używającej broni palnej. Zmiany dotyczące posiadania lub charakterystyki broni palnej oraz zagubienie i kradzież broni palnej wskazuje się w karcie.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania przepisów prawa krajowego dotyczących noszenia broni, myślistwa i strzelectwa sportowego.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do nabywania ani posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, policję, władze publiczne oraz przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni, uznanymi za takie przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium się znajdują. Nie ma ona również zastosowania do handlowych transferów broni i amunicji wojennej.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie mogą w swym ustawodawstwie uchwalić przepisy surowsze niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, z zastrzeżeniem praw przyznanych osobom mającym miejsce zamieszkania w Państwach Członkowskich określonych w art. 12 ust. 2.

ROZDZIAŁ 2

Harmonizacja ustawodawstwa dotyczącego broni palnej

Artykuł 4

Przynajmniej w odniesieniu do kategorii A i B, każde Państwo Członkowskie warunkuje wykonywanie przez sprzedawcę jego działalności na swoim terytorium uzyskaniem pozwolenia przynajmniej w oparciu o kontrolę jego rzetelności prywatnej i zawodowej. W przypadku osoby prawnej kontrola ta dotyczy osoby, która kieruje przedsiębiorstwem. W odniesieniu do kategorii C i D każde Państwo Członkowskie, które nie warunkuje wykonywania przez sprzedawcę jego działalności uzyskaniem pozwolenia, uzależni jej wykonywanie od złożenia oświadczenia.

Każdy sprzedawca prowadzi rejestr, w którym odnotowane są informacje dotyczące wszystkich rodzajów broni palnej sklasyfikowanych w kategoriach A, B lub C, uzyskanych lub sprzedanych przez niego, zawierający dane szczegółowe umożliwiające identyfikację broni, w szczególności typ, marka, model, kaliber i numer seryjny oraz nazwy i adresy dostawcy i osoby nabywającej broń. Państwa Członkowskie regularnie kontrolują stosowanie się sprzedawcy do tych wymogów. Sprzedawca przechowuje rejestr przez okres pięciu lat, nawet w wypadku zaprzestania działalności.

Artykuł 5

Bez uszczerbku dla przepisów art. 3, Państwa Członkowskie zezwalają na nabywanie i posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B wyłącznie osobom, które przedstawiają ważną przyczynę i które:

- a) ukończyły 18 rok życia, z wyjątkiem myślistwa i strzelectwa sportowego;
- b) nie stanowią zagrożenia dla samych siebie, dla porządku publicznego ani dla bezpieczeństwa publicznego.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 3, Państwa Członkowskie zezwalają na posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach C i D wyłącznie osobom spełniającym warunki wymienione w lit. a) akapit pierwszy.

Państwa Członkowskie mogą wycofać pozwolenie na posiadanie broni palnej, jeżeli którykolwiek z warunków wymienionych w lit. b) akapit pierwszy przestanie być spełniany.

Państwa Członkowskie nie mogą zabronić osobie zamieszkującej na ich terytorium posiadania broni, która została nabyta w innym Państwie Członkowskim, chyba, że zabraniają nabywania tej samej broni na swym terytorium.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe czynności w celu zakazania nabywania i posiadania broni palnej i amunicji sklasyfikowanej w kategorii A. W szczególnych przypadkach właściwe władze mogą wydać pozwolenie na taką broń palną i amunicję, gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym.

Artykuł 7

1. Nie można nabywać broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B na terytorium Państwa Członkowskiego, chyba, że uzyska się w tym celu stosowne pozwolenie od tego Państwa Członkowskiego.

Pozwolenie tego rodzaju nie może zostać wydane osobie mającej miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim bez uprzedniej zgody tego państwa.

2. Nie można posiadać broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B na terytorium Państwa Członkowskiego, chyba, że to Państwo Członkowskie wyda w tym celu stosowne pozwolenie. Jeśli osoba, która uzyska takie pozwolenie, jest ma miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim, to Państwo Członkowskie zostaje stosownie poinformowane.

3. Pozwolenie na nabycie oraz pozwolenie na posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B może przyjąć formę pojedynczej decyzji administracyjnej.

Artykuł 8

1. Nie jest dozwolone posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, chyba, że jej posiadanie zostało ujęte w oświadczeniu przekazanym władzom Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się ta broń palna.

Państwa Członkowskie przewidują obowiązkowe oświadczenie dotyczące wszelkiej broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, która znajduje się obecnie na ich terytorium, a nie została uprzednio określona w oświadczeniu, w ciągu roku od wejścia w życie przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.

2. Każdy sprzedawca lub osoba prywatna informuje władze Państwa Członkowskiego o każdym fakcie dysponowania lub przekazania broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, który ma miejsce na jego terytorium, podając dane szczegółowe, za pomocą których można zidentyfikować broń palną oraz osobę ją nabywającą. Jeśli nabywca takiej broni palnej ma miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim, nabywca broni oraz Państwo Członkowskie, na którego terytorium transakcja miała miejsce, informują zainteresowane Państwo Członkowskie o nabyciu broni.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie zakazuje lub warunkuje nabywanie i posiadanie na swym terytorium broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach B, C i D od uzyskania właściwego pozwolenia, poinformuje o tym inne Państwa Członkowskie, które naniósł wyrażne oświadczenie na ten temat, na każdą wydawaną przez nie, na ten rodzaj broni, europejską kartę broni palnej, zgodnie z art. 12 ust. 2.

Artykuł 9

1. Zezwala się na przekazywanie broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach A, B lub C osobie, która nie ma miejsca zamieszkania w danym Państwie Członkowskim, jeśli jest ono zgodne z wymogami przewidzianymi w art. 6, 7 i 8:

- w przypadku, gdy zgodnie z art. 11, nabywca uzyskał pozwolenie na dokonanie transferu do państwa jego zamieszkania,
- w przypadku, gdy nabywca przedkłada pisemne oświadczenie poświadczającą i uzasadniającą jego zamiar posiadania broni palnej w Państwie Członkowskim, w którym ta broń palna została nabyta pod warunkiem, że spełnia on warunki prawne posiadania w tym Państwie Członkowskim.

2. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na czasowe przekazanie broni palnej, zgodnie z ustanowionymi przez nie procedurami.

Artykuł 10

Przepisy dotyczące nabywania i posiadania amunicji są takie same, jak przepisy dotyczące posiadania broni palnej, do której przeznaczona jest ta amunicja.

ROZDZIAŁ 3

Formalności dotyczące przepływu broni we Wspólnocie

Artykuł 11

1. Broń palna, bez uszczerbku dla przepisów art. 12, może być przewożona z jednego Państwa Członkowskiego do drugiego wyłącznie zgodnie z procedurą przewidzianą w poniższych ustępach. Przepisy te obejmują także transfer broni palnej przy sprzedaży wysyłkowej.

2. W przypadku, gdy broń palna ma zostać przewieziona do innego Państwa Członkowskiego, zainteresowana osoba, przed dokonaniem transferu, przedstawia następujące dane szczegółowe Państwu Członkowskiemu, w którym znajduje się taka broń palna:

- nazwiska i adresy osób: sprzedającej lub przekazującej broń palną oraz kupującej lub nabywającej ją lub, gdzie stosowne, właściciela,
- adres, na który broń palna ma być wysłana lub transportowana,
- liczba sztuk broni palnej przeznaczonej do wysyłki lub transportu,
- dane szczegółowe umożliwiające identyfikację broni palnej oraz wskazanie, że ta broń palna poddana została kontroli zgodnie z Konwencją z dnia 1 lipca 1969 r. dotyczącą wzajemnego uznawania znaków próbnych na broni strzeleckiej,
- środek transferu,
- datę wysyłki i przewidywaną datę przybycia przesyłki.

Informacje określone w dwóch powyższych tiret, nie muszą być przedstawione w przypadku, gdy transfer ma miejsce między pośrednikami.

Państwo Członkowskie bada warunki, na jakich ma zostać dokonany transfer, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa.

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie zezwala na taki transfer, wydaje ono licencję uwzględniającą wszystkie dane szczegółowe określone w akapicie pierwszym. Licencja taka towarzyszy broni palnej do chwili jej dostarczenia do miejsca przeznaczenia. Licencja ta jest przedstawiana na każde żądanie władz Państw Członkowskich.

3. W przypadku transferu broni palnej innej niż broń wojskowa, wyłączonej z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 2 ust. 2, każde Państwo Członkowskie może przyznać sprzedawcom prawo dokonywania transferów broni palnej z jego terytorium do sprzedawcy mającego siedzibę w innym Państwie Członkowskim bez wcześniejszego pozwolenia określonego w ust. 2. W tym celu wydaje ono pozwolenie ważne nie dłużej niż przez okres trzech lat, które może zostać w każdym momencie zawieszona bądź wycofane na podstawie uzasadnionej decyzji. Dokument odwołujący się do tego pozwolenia musi towarzyszyć przesyłce broni palnej do chwili dotarcia jej do miejsca przeznaczenia i być przedstawiany na każde żądanie władz Państw Członkowskich.

Sprzedawca informuje władze Państwa Członkowskiego, z którego jest dokonywany transfer, o wszystkich danych szczegółowych wymienionych w ust. 2 akapit pierwszy nie później niż w chwili dokonywania transferu.

4. Każde Państwo Członkowskie dostarcza pozostałym Państwom Członkowskim wykaz broni palnej, której transfer na jego terytorium jest możliwy bez konieczności wcześniejszego uzyskania pozwolenia.

Listy te są przekazywane sprzedawcom, którzy uzyskali zgodę na transfer broni palnej bez uprzedniego pozwolenia zgodnie z procedurą przewidzianą w ust. 3.

Artykuł 12

1. Jeżeli nie stosuje się procedury przewidzianej w art. 11, posiadanie broni palnej w trakcie podróży przez dwa lub więcej Państw Członkowskich jest niedozwolone, chyba że osoba podróżująca uzyska pozwolenie każdego z tych Państw Członkowskich.

Państwa Członkowskie mogą wydać takie pozwolenie na jedną lub więcej podróży maksymalnie na okres jednego roku, z możliwością jego przedłużania. Pozwolenia takie wpisuje się do europejskiej karty broni palnej, którą osoba podróżująca przedstawia na każde żądanie władz Państw Członkowskich.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, myśliwi, w odniesieniu do kategorii C i D, oraz strzelcy wyborowi, w odniesieniu do kategorii B, C i D, mogą, bez uprzedniego pozwolenia, być w posiadaniu jednej lub większej liczby sztuk broni palnej sklasyfikowanej w tych kategoriach w czasie podróży przez jedno lub więcej Państw Członkowskich w celu wykonywania swej działalności pod warunkiem, że posiadają przy sobie europejską kartę broni palnej, w której wymieniona jest ta broń palna oraz, że są w stanie uzasadnić powody podróży, w szczególności poprzez przedstawienie zaproszenia.

Jednakże odstępstwo to nie ma zastosowania do podróży do Państwa Członkowskiego, które zabrania nabywania i posiadania broni palnej tego typu lub, które zgodnie z art. 8 ust. 3, wymaga w tym celu uzyskania pozwolenia. W takim przypadku do europejskiej karty broni palnej wpisuje się wyraźne oświadczenie.

W kontekście sprawozdania określonego w art. 17, Komisja po konsultacji z Państwami Członkowskimi, oceni również rezultaty stosowania akapitu drugiego, w szczególności w odniesieniu do porządku publicznego oraz bezpieczeństwa publicznego.

3. Na podstawie umów dotyczących wzajemnego uznawania dokumentów krajowych, dwa lub więcej Państw Członkowskich może określić bardziej elastyczne niż określone w niniejszym artykule uregulowania dotyczące przepływu broni palnej na ich terytorium.

Artykuł 13

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje wszelkie przydatne informacje znajdujące się w jego posiadaniu, dotyczące docelowych transferów broni palnej do Państwa Członkowskiego, na którego terytorium został dokonany taki transfer.

2. Wszelkie informacje, które Państwo Członkowskie otrzymuje w drodze procedur przewidzianych w art. 11 dla transferu broni palnej oraz w art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 dla nabywania i posiadania broni palnej przez osoby nieposiadające miejsca zamieszkania, są przekazywane, nie później niż w momencie dokonywania transferu, Państwom Członkowskim będącym miejscami

przeznaczenia oraz, gdy stosowne, nie później niż w chwili dokonywania transferu, Państwom Członkowskim, przez które dokonuje się tranzyt.

3. Państwa Członkowskie ustanawiają, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1993 r., systemy wymiany informacji w celu stosowania niniejszego artykułu. Informują one pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję o władzach krajowych odpowiedzialnych za przekazywanie i otrzymywanie informacji oraz za stosowanie formalności określonych w art. 11 ust. 4.

Artykuł 14

Państwa Członkowskie przyjmują wszelkie stosowne przepisy zakazujące wprowadzania na ich terytorium:

- broni palnej z wyłączeniem przypadków określonych w art. 11 i 12 oraz pod warunkiem spełnienia określonych w nich wymogów,
- broni innej niż broń palna, jeśli dopuszczają to przepisy prawa krajowego zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ 4

Przepisy końcowe

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie wzmacniają kontrole posiadania broni na zewnętrznych granicach Wspólnoty. W szczególności zapewniają, by osoby podróżujące z państw trzecich i zamierzające udać się do innego Państwa Członkowskiego stosowały się do art. 12.

2. Niniejsza dyrektywa nie wyklucza przeprowadzania kontroli przez Państwa Członkowskie lub przez przewoźnika w momencie załadunku środka transportu.

3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o sposobie, w jaki przeprowadzane są kontrole określone w ust. 1 i 2. Komisja zbiera te informacje i udostępnia je wszystkim Państwom Członkowskim.

4. Państwa Członkowskie notyfikują Komisji przepisy prawa krajowego, włącznie ze zmianami dotyczącymi nabywania i posiadania broni, w przypadku, gdy prawo krajowe jest bardziej surowe niż minimalna norma, jaką zobowiązane są przyjąć. Komisja przekazuje takie informacje pozostałym Państwom Członkowskim.

Artykuł 16

Państwa Członkowskie wprowadzają kary za niestosowanie się do przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Kary takie są odpowiednio wysokie, by wspierać zgodność z takimi przepisami.

Artykuł 17

W okresie pięciu lat od daty transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie sytuacji wynikającej ze stosowania niniejszej dyrektywy, uzupełnione, jeśli właściwe, o wnioski.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w odpowiednim czasie tak, aby środki przewidziane w niniejszej dyrektywie można wprowadzać w życie nie później niż dnia 1 stycznia 1993 r. Powiadamiają one niezwłocznie Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie o zastosowanych środkach.

Wymienione środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 18 czerwca 1991 r.

W imieniu Rady

G. WOHLFART

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

I. Do celów niniejszej dyrektywy „broń” oznacza:

- każdą broń palną zgodnie z definicją w sekcji II niniejszego załącznika,
- broń inną niż broń palna zgodnie z definicją w ustawodawstwie krajowym.

II. Do celów niniejszej dyrektywy „broń palna” oznacza:

A. Każdy przedmiot, który zalicza się do poniższych kategorii, chyba, że spełnia wymogi definicji, ale wyłączony jest z którejs z przyczyn wymienionych w sekcji III.

Kategoria A - Broń palna niedozwolona

1. Wojskowe pociski wybuchowe i granatniki.
2. Automatyczna broń palna.
3. Broń palna ukryta pod postacią innego przedmiotu.
4. Amunicja z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji.
5. Amunicja do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, oprócz broni dla myślistwa i strzelectwa sportowego dla osób uprawnionych do korzystania z niej.

Kategoria B - Broń palna, w przypadku której wymagane jest pozwolenie

1. Krótka broń palna półautomatyczna oraz repetująca.
2. Krótka broń palna jednostrzałowa z amunicją środkowego zapłonu.
3. Krótka broń palna jednostrzałowa z amunicją bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 28 cm.
4. Długa broń palna jednostrzałowa, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje.
5. Długa broń palna półautomatyczna, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje w przypadku, gdy mechanizm ładujący jest wymienny lub w przypadku, gdy nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje.

6. Repetująca i półautomatyczna długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm.
7. Półautomatyczna broń palna dla użytku cywilnego, która jest podobna do broni z mechanizmami automatycznymi.

Kategoria C - Broń palna w przypadku której wymagane jest oświadczenie

1. Repetująca długa broń palna inna niż wymieniona w kategorii B pkt 6.
2. Długa broń palna z jednostrzałową lufą gwintowaną.
3. Półautomatyczna długa broń palna inna niż wymieniona w kategorii B pkt. 4-7.
4. Jednostrzałowa krótka broń palna z amunicją bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 28 cm.

Kategoria D - Inna broń palna

Jednostrzałowa długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie.

B. Każdy istotny element takiej broni palnej:

Mechanizm zamkowy, komora oraz bębenek broni palnej, które będąc osobnymi przedmiotami, włączone są do kategorii broni palnej, w której są lub mają być osadzone.

III. Do celów niniejszego załącznika przedmioty, które odpowiadają definicji broni palnej nie są włączone w zakres tej definicji, jeśli:

- a) spowodowano, że są trwale niezdatne do użytku, poprzez zastosowanie procedur technicznych gwarantowanych przez urzędowy organ lub uznaną przez taki organ;
- b) służą alarmowaniu, sygnalizowaniu, ratowaniu życia, ubojowi zwierząt lub połowom ryb za pomocą harpuna oraz do celów przemysłowych i technicznych pod warunkiem, że mogą być używane wyłącznie do wymienionych celów;
- c) uznane są za broń zabytkową lub reprodukcje takiej broni, w przypadku gdy nie zostały włączone do poprzednich kategorii i podlegają ustawodawstwu krajowemu.

Podczas koordynacji we Wspólnocie, Państwa Członkowskie mogą stosować swe przepisy krajowe w odniesieniu do broni palnej wymienionej w tej sekcji.

IV. Do celów niniejszego załącznika określenie:

- a) „krótka broń palna” oznacza broń palną z lufą, której długość nie przekracza 30 centymetrów lub której całkowita długość nie przekracza 60 centymetrów;

- b) „długa broń palna” oznacza każdą broń palną inną niż krótka broń palna;
- c) „automatyczna broń palna” oznacza broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- d) „półautomatyczna broń palna” oznacza broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- e) „repetująca broń palna” oznacza broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub cylindra;
- f) „jednostrzałowa broń palna” oznacza broń palną bez magazynka, którą ładuje się przed każdorazowym strzałem poprzez ręczny załadunek naboju do komory lub wgłębienia na ładunek w części zamkowej lufy;
- g) „amunicja z pociskami penetrującymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami osłoniętymi i posiadającymi rdzeń penetrujący;
- h) „amunicja z pociskami wybuchającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi ładunek eksplodujący przy uderzeniu;
- i) „amunicja z pociskami zapalającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi mieszaninę chemiczną, która ulega zapaleniu przy kontakcie z powietrzem lub przy uderzeniu.

ZAŁĄCZNIK II

EUROPEJSKA KARTA BRONI PALNEJ

Karta musi zawierać następujące sekcje:

- a) tożsamość posiadacza;
- b) identyfikacja broni lub broni palnej, łącznie z odnośnikiem do kategorii w rozumieniu niniejszej dyrektywy;
- c) okres ważności karty;
- d) sekcja na użytek Państwa Członkowskiego wydającego kartę (typ i odniesienia dotyczące pozwolenia itd.);
- e) sekcja na wpisy innych Państw Członkowskich (pozwolenia na wwóz broni na ich terytorium itd.);
- f) oświadczenia:

„Prawo podróżowania do innego Państwa Członkowskiego z jedną bądź większą liczbą sztuk broni palnej sklasyfikowanych w kategoriach B, C lub D, wymienionych w niniejszej karcie wymaga uprzedniego uzyskania odpowiedniego pozwolenia wydanego przez odwiedzane Państwo Członkowskie. To lub te pozwolenia mogą zostać odnotowane w niniejszej karcie.

Uprzednie pozwolenie wymienione powyżej, nie jest co do zasady konieczne w celu odbycia podróży z bronią palną sklasyfikowaną w kategoriach C lub D, jeśli ma być wykorzystana w celach łowieckich oraz z bronią sklasyfikowaną w kategoriach B, C lub D, jeśli ma być wykorzystana do strzelectwa sportowego, pod warunkiem, że podróżny posiada przy sobie broń palną i może określić cel podróży.”

W wypadku poinformowania pozostałych Państw Członkowskich przez dane Państwo Członkowskie, zgodnie z art. 8 ust. 3, że posiadanie pewnych rodzajów broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach B, C lub D jest niedozwolone lub wymaga pozwolenia, dodaje się jedno z poniższych oświadczeń:

„Podróż do... (państwo/a przeznaczenia) z bronią palną... (identyfikacja) jest zakazana.”

„Podróż do... (państwo/a przeznaczenia) z bronią palną... (identyfikacja) wymaga uzyskania pozwolenia.”